

Η ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΣΧΟΛΑΡΧΟΥ Π. ΦΩΤΙΟΥ.

Τό ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς, 26^{ης} Ἰουλίου / 8^{ης} Αὐγούστου 2014, ἐψάλη ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία τοῦ μακαριστοῦ μοναχοῦ Ἀγιοσαββίτου π. Φωτίου, διατελέσαντος Σχολάρχου τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς, εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν τῆς μετανοίας αὐτοῦ τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου.

Τοῦτο ἐτελέσθη οὕτως, συμφώνως πρὸς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ, ἐκδηλωθεῖσαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νοσηλείας αὐτοῦ εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Ἐξαρχὸν τοῦ Παναγίου Τάφου Ἀρχιμανδρίτην π. Δαμιανόν, ὁ ὁποῖος καί ἐπεμελήθη ὅλων τῶν σχετικῶν τῆς μεταφορᾶς τοῦ σκηνώματος τοῦ ἐκλιπόντος ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Ben Gurion εἰς Τελ Ἀβίβ διὰ τῶν ἀερογραμμῶν τῆς Ἰσραηλινῆς ἐταιρείας Ἐλ-Ἀλ.

Τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνιερουργούντων Αὐτῷ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Πατριαρχικοῦ ἐν Βηθλεέμ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Μονῆς ὀσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐδοκίμου καί ἄλλων Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὡς τοῦ Τυπικάρη τοῦ μοναστηριακοῦ Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου & Ἐλένης Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀλεξίου, τοῦ ἡγουμένου τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης Ἀρχιμανδρίτου π. Δοσιθέου, τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χοζεβᾶ π. Κωνσταντίνου καί ἄλλων, καί συμπροσευχομένων τῶν Ἀγιοσαββιτῶν Πατέρων τῆς Μονῆς καί τῶν Σκητῶν αὐτῆς.

Διαρκούσης τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας ἐξεφώνησε τὸν ἐπικήδειον ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος ἔχων ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Σεβαστοὶ Ἀγιοσαββῖται Πατέρες,

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἐκ τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ καί ἄλλων πόλεων καί ἐκ τῶν Μονῶν καί Σκητῶν τῆς ἐρήμου ἐξήγαγε πάντας ἡμᾶς καί συνήγαγεν εἰς τὴν ἱεράν ταύτην καί περιώνυμον Λαύραν τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦτο τῆς ἀκριβοῦς ὀρθοδόξου λατρείας τοῦ θεοῦ καί ἀγιασμοῦ τῶν ψυχῶν καί ὀσιότητος καί ἀγιότητος, ἡ πρὸς Κύριον ἐκδημία καί ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία τοῦ Ἀγιοσαββίτου ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν μοναχοῦ Φωτίου.

Πρὸ τοῦ γεγονότος τούτου τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀρπαγῆς τῆς ψυχῆς καί πρό τοῦ σκηνώματος τοῦ ἐκλιπόντος ἀδελφοῦ ἡμῶν ἰστάμεθα μετὰ δέους, λύπης καί ἀπορίας καί διερωτώμεθα πῶς καί διατί τό περί αὐτόν καί τό περί ἡμᾶς τοῦτο γέγονεν μυστήριον. Πρὸς τί ἡ ταλανίσασα αὐτόν ἀσθένεια, ἐξ ἧς ὁ φυσικός αὐτοῦ

θάνατος προήλθεν καί ὁ χωρισμός αὐτοῦ ἀφ' ἡμῶν; Εἰς τά πρόσγεια ταῦτα ἐρωτήματα ἀντηχοῦν ὡς ἀπάντησις οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ «ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἄν ἀποθάνῃ ζήσεται καί πᾶς ὁ ζῶν καί πιστεύων εἰς ἐμέ, οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τόν αἰῶνα (Ἰω. 11-26) μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν». Ἐπιβεβαιώσιν τῶν παραμυθητικῶν τούτων λόγων ἀποτελεῖ αὐτό τοῦτο τό ἔργον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος, τοῦ ἐν συγκαταβάσει ἀτρέπτως καί ἀσυγχύτως προσλαβόντος τήν ἀνθρωπίνην ἡμῶν φύσιν, συμμερισθέντος τόν θάνατον ἡμῶν, σαρκί σταυρωθέντος δι' ἡμᾶς, ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος καί συναναστήσαντος ἡμᾶς. Αὕτη ἐστίν ἡ οἰκονομία τοῦ Θεοῦ δι' ἡμᾶς μετά τήν πτώσιν ἡμῶν, ἡ χάρις εἰς τόν σταυρόν καί τήν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, ἀπόθεις τοῦ ἐπιγείου σκήνους ἡμῶν καί ἡ μετά τοῦ Κυρίου καί τῶν Ἁγίων ἐν οὐρανοῖς συνδιαγωγή ἡμῶν.

Τόν θάνατον μελετῶντες καί τήν ἀνάστασιν προσδοκῶντες ἐν τῇ τελευταίᾳ φυσικῇ συναντήσῃ ἡμῶν μετά τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν, ἀξιοχρέως ἀναπολοῦμεν τήν βιοτήν αὐτοῦ. Ὅτι οὗτος ἐγκατέλειπε τήν κατ' ἄνθρωπον γνῶσιν καί παιδείαν καί ἐπιστημονικήν αὐτοῦ σταδιοδρομίαν ὡς καθηγητής τῶν Φυσικῶν ἐπιστημῶν καί προσέτρεξεν εἰς τήν ἱεράν ταύτην Λαύραν, ἀναζητῶν τήν μόνιμον καί μὴ φυσιοῦσαν γνῶσιν. Εἰς αὐτήν ἐνεδύθη κατ' ἀρχάς τό μοναχικόν ρᾶσον παρά τοῦ Πνευματικοῦ αὐτῆς μακαριστοῦ πατρός Σεραφεῖμ καί εἰς αὐτήν παρέμεινε ζῶν ἐν ὑπακοῇ καί ἀσκήσει ἐπί δεκαετίαν. Ἐν ὑπακοῇ ἐνεργῶν, ἀπεδέχθη πρόσκλησιν τοῦ ἀοιδίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Διοδώρου καί διωρίσθη εἰς τήν Πατριαρχικήν Σχολήν τῆς Σιών, ἔνθα ὑπηρέτησεν ἄνευ διακοπῆς ὡς καθηγητής τῶν Φυσικῶν καί Διευθυντής τοῦ Οἰκοτροφείου καί ἀπό τοῦ ἔτους 2006 καί ὡς Σχολάρχης ἐπί τριακονταετίαν καί πλέον, γενόμενος παράδειγμα χριστιανικῆς παιδείας καί ζωῆς τῶν ἱεροσπουδαστῶν διὰ τῆς ἀκριβοῦς μοναχικῆς πολιτείας αὐτοῦ. Ἐκτελῶν ἐπιμελῶς τά ἐκπαιδευτικά αὐτοῦ καθήκοντα, παρέμενε φιλακόλουθος εἰς τό ἔπακρον, ἀναγινώσκων καί ψάλλον εἰς τόν ἅγιον Κωνσταντῖνον καί τηρῶν τό Τυπικόν. Προσηνής, εὐγενικός, ὁμιλητικός καί βοηθητικός πρὸς ὄλους, δέν διέλειπε νά ἐπισκέπτεται τήν Μονήν τῆς μετανοίας αὐτοῦ.

Ὁ Θεός ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ ἐπέτρεψεν αὐτῷ ὀδυνηράν ἀσθένειαν ἵνα καί διὰ ταύτης δοκιμάσῃ αὐτόν. Ταύτην ὑπέμεινε οὗτος ἀγογγύστως καί καρτερικῶς, ἐνισχυόμενος διὰ τῆς συχνῆς μεταλήψεως ἀχράντων Μυστηρίων καί διὰ τοῦ μεγάλου ἀγγελικοῦ Σχήματος, τό ὅποῖον ἔλαβεν ἐγκρίσει τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, παρά τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Λαύρας πατρός Εὐδοκίμου. Προετοιμασθεῖς οὕτως, παρέδωκε τήν ψυχὴν αὐτοῦ πρὸς Κύριον εἰς τό ἐν ᾧ ἐνοσηλεύετο Ἀντικαρκινικόν Νοσοκομεῖον τοῦ «Ἁγίου Σάββα».

Προπέμποντες τοῦτον σήμερον εἰς τὰς αἰωνίους Μονάς, δεόμεθα τοῦ Κυρίου, ὅπως ἐπίδη ἐπί τά ἔργα αὐτοῦ τά ἀγαθὰ καί παραβλέψῃ, εἴ τι ὡς ἄνθρωπος ἤμαρτεν, πᾶν ἀμάρτημα αὐτοῦ ἐκούσιον τε ἢ ἀκούσιον καί ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, ἦντινα κατ' ἐξοχὴν ἠύλαβεῖτο, κατατάξῃ αὐτόν ἐν χώρα ζώντων μετά ὁσίων καί δικαίων καί δὴ τῶν ὁσίων Ἁγιοσαββιτῶν πατέρων, τῶν ἀπολαμβανόντων τό φῶς τοῦ προσώπου τοῦ Αὐτοῦ. Εἴη ἡ μνήμη αὐτοῦ αἰωνία».

Τό σκήνωμα τοῦ π. Φωτίου παρέμεινε εἰς τό παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἐν ᾧ ἐψάλη ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία, διὰ τήν λειτουργίαν τῆς αὔριον καί ἐν συνεχείᾳ τήν ταφήν αὐτοῦ εἰς τό κοιμητήριον τῆς Μονῆς.

Κατά τήν «μακαρίαν», μετά τήν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν, εἰς τό Ἐπιτροπικόν ὁ Μακαριώτατος ὁμιλῶν δι' ὀλίγων ἐξῆρε τό μοναχικόν καί ἀσκητικόν ἦθος τοῦ π.

Φωτίου ιδία δέ τήν ἀνιδιοτέλειαν καί ἀκτημοσύνην αὐτοῦ καί ηὐχθήθη ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ καί τῆς μιμήσεως τοῦ ἡθους αὐτοῦ ὑπό τῶν νεωτέρων Ἀγιοταφιτῶν Πατέρων.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

